

tage vare om de børn, der ikke får den nødvendige hjælp.

Spørgsmålet, som rejste sig i mit hoved, da jeg læste beslutningsforslaget igennem, var primært: Hvordan hjælper vi de børn til at få hjælp, som vitterlig ikke har netværket eller den familie, der har styrken i situationen?

Derfor fik jeg læst lidt op på reglerne, som jeg og Det Konservative Folkeparti faktisk vurderer er ganske udmærkede for den gruppe af børn, som netop har et særligt behov, og som ikke kan få støtten i hjemmet, for de kan få den fra kommunen.

Spørgsmålet er så: Hvordan opdager man, at det her barn står for sig selv? Hvordan opdager man, at far eller mor ikke har ressourcerne til at hjælpe det her barn?

Derfor har jeg spurgt lidt til det og fundet ud af, at man rundtomkring skulle være rimelig godt orienteret om den underretningspligt, som man har f.eks. på skolerne, men at det til gengæld somme tider opleves, at der kan være nogle barrierer for faggrupperne til at bruge de regler om underretningspligt.

Det er derfor en af de ting, som jeg mener det er vigtigt at vi tager fat på, også i forbindelse med den anbringelsesreform, som vi er i gang med ovre i Socialministeriet på nuværende tidspunkt. Vi skal sikre os, at det personale, de fagpersoner, som er omkring børnene, uanset om vi taler om børn, hvor forældrene ikke fungerer, ikke er gode forældre, eller hvor vi taler om børn i krise, der f.eks. har mistet en forælder, bliver så gode som muligt til at opdage de her situationer. For vi mener fra konservativ side, at det er det, der er vigtigt, altså at vi fra offentlig side opdager, hvornår det er, der skal tages fat om et barn. Men i de andre situationer, hvor der er en familie, og hvor der er et netværk, mener vi, at det er langt bedre også for det enkelte barn, at den sorgbearbejdning bliver foretaget i den enkelte familie og i det nære netværk.

Derfor kan vi ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg hæftede mig ved, at den konservative ordfører sagde: Hvordan opdager vi de børn, som har brug for ekstra hjælp, der, hvor familien ikke har overskud til at klare det selv? Sådan må jeg forstå det på baggrund af ordførerindlægget som helhed.

Kunne man ikke forestille sig, at det netop kunne løses ved at have en beredskabsplan, ved

at have en klar holdning til, hvordan man går til de børn; hvordan man sørger for, at de voksne ikke tabuiserer det forhold, at barnet har mistet en forælder. En pædagog eller en lærer må finde ud af: Er det her noget, familien faktisk magter og har overskud til at håndtere og bearbejde selv, eller er det her et af de tilfælde, hvor vi må være behjælpelige med at få det indarbejdet i klassens time eller i leg? Eller er det et tilfælde, hvor man måske skulle være behjælpelig med at finde en sorggruppe til det barn, så det kunne tale med nogle andre børn, som også har smerten inde på livet?

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Nu er der jo, som også nogle har været inde på i et tidligere indlæg, sorggrupper på f.eks. masser af skoler. Men som det også blev nævnt af den tidligere ordfører, er der også meget stor forskel på, hvor store de her enheder er. Jeg mener faktisk ikke, at vi skal lave et generelt tilbud om, at alle sådan skal ind under en bestemt ordning, fordi de rammes af en sorg i familien.

Kl. 18.45

Jeg mener, det er langt bedre, at vi fokuserer på, som lovgivningen også allerede lægger op til i dag, at man fra kommunens side skal gå ind og støtte de børn eller de familier, hvor der er et særligt behov for det. Jeg mener altså, at vi fortsat skal fokusere der og hjælpe de børn ud af krisen, hvorimod vi i de situationer, der heldigvis er mange af, hvor familierne og netværket har styrken til at hjælpe barnet, overlader det til dem selv.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Fru Charlotte Dyremose har altid en sådan særlig evne til at opfatte tilbud fra det offentlige som noget, vi propper ned i halsen på nogle mennesker, som ikke har brug for det eller ikke har lyst til det.

Det her er ment og beskrevet som et tilbud, så vi er sikre på, at de børn får den hjælp, som de måtte have brug for. Hvis familien klarer det selv eller familiens netværk klarer det, er det fint, men vi skal bare være sikre på, at i de tilfælde, hvor det ikke kan lade sig gøre, at familien selv får bearbejdet sorgen, har børnene en anden mulighed.

Så vil jeg godt endnu en gang understrege, som jeg også har gjort i flere af mine tidligere spørgsmål, at jeg tror faktisk, at det har utrolig